

Валентина Музийска

Трети

enthusiast

шанс

Емоционална история за любовта и дългия път към себе си

Валентина Мизийска

Трети

шанс

enthusiast
София, 2021

Валентина Мизийска
Трети шанс

© Валентина Мизийска, автор, 2021

© Биляна Славкова, дизайн на корица, 2021

© **Enthusiast** – запазена марка на

„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2021

ISBN 978-619-164-386-8

*На Васко.
За възновението.*

Странно е как някой път животът ти поднася сцени, с които демонстрира свършен факт, изчерпана личност. Как ясни реплики, конкретни действия, изражения на лицето ни говорят за съществена промяна в отношението към нас, а ние оставаме напълно глухи, слепи. Друг път подухване от вятър, липсата на връхна греха бодат очите и крещят в ушите, реанимират мисълта и връщат към живот.

Мигът, в който всички омаловажени, кривообразни и задушавани моменти започват да пулсират с нов живот. Събиране на две и две. Разбор на изречения. Разследване на обстоятелства. Присветване на лампички. Разкриване на доказателства...

Всичко е било пред нас. Сега го виждаме на дневна светлина.

Името ми е Антоанета, но ми казват Ани. Навремето родителите ми се обръщаха към мен с цялото ми име, когато предстоеше нещо сериозно. Някой трябваше да ме нарича Антоанета преди пет години.

~ I ~
2012

Сряда, 8 февруари

Пътувам към офиса. Отново! Доскоро вярвах, че няма повече да стъпя там. За две години и половина тъкмо свикнах, че могат да се справят и без мен. Че няма да ме търсят хора, чиито имена не ми говорят вече нищо и които трябва да съветвам за обичайните проекти; да им обяснявам как да открият архивираните счетоводни папки, да анализирам уговорките им с клиенти...

Почти девет сутринта е. Качвам се на същия пролей от спирка, на която хващам празните места, заемам някое от двете ми любими – с гръб към движението, близо до „колелото“, по възможност до прозореца, и отварям бележника, където често си нахвърлям идеи по проекти, задачи за деня и разпилени мисли. После разхлабвам шала около врата си и поглеждам през прозореца точно навреме, за да видя как подминаваме Руската църква. Затварям очи, както правя всеки път, и мислено се моля: „Пази децата ми! Пази и мен, и всички мои близки и приятели. Нека сме добре!“ Валери някога ми беше казал, че свети Серафим му сбъднал няколко желания, едното от които било да срещне момиче като мен.

На тридесет и седем съм и съм щастлива. Имам две прекрасни дъщери – на шест и на три години – и невероятен мъж, с когото сме неразделни повече от осем

хубави години. Наблюдавам чуждите лица около мен и си мисля, че не съм в състояние да кажа кой колко е удовлетворен в живота – дали умисленият вид е резултат от тревоги, или е умора. На мен едва ли ми личи с какво се занимавам тези дни...

Тролеят спира. Вътрешността му се раздвижва и почти всички правостоящи се изсипват навън. Няколко седалки се освобождават за секунди, след което веднага отново се заемат. Въртя очи, следя движения, гадая настроения, за да се насладя докрай на свободата да планирам действията си, преди денят да е започнал да дирижира приоритетите, динамиката, напрежението ми. В офиса ме чака цял куп работа, а се налага и да излизам. Коремът ми е свит. Имам да приготвям вedomости за заплати, да тегля пари от банката, да се разплащам. Боже, когато Валери каже някъде, че съм счетоводител, се ядосвам. Не съм била и никога няма да искам да бъда!

Имам и да прочета и да коригирам договорите за изпълнение на музиканти, водещи и фирма за строеж на сцената за конференцията, заради която всички в агенцията са под ужасен стрес през последните две седмици. Едно време мама все повтаряше, че от мен би станал страхотен юрист. Имала съм аналитичен ум, умеела съм да прилагам варианти, знаела съм как се пази чужд интерес. Е, *търговско право* беше една от най-приятните дисциплини в университета, но и юрист не съм.

Трябва да оформя и да изпратя коментарите за клипове към новия ни изпълнител – идея нямам дали ще се справи с изработката, дали ще спази срока. По мой сценарий са и знам в подробности как трябва да изглеждат. Налага се да доузнавам и програмата за конференцията, да направя среща с водещите за партито вечерта, както и още няколко неща в тази връзка... Най-сладката част от заетостта ми! С това се ангажирам извънредно, плащам ми отделно на проект, парите наистина си

струват и клиентът май е впечатлен. Мечтата ми е някой ден да се занимавам с такава работа – да бъда копирайтър или сценарист. Дано все някога се случи.

Тролеят ускорява ход. Лети в участъка от двеста метра, а после рязко намалява на завоя. Обръщам се и за пореден път опитвам да разгледам детската градина вдясно. Мисля си, че някога мечтаех да съм възпитателка. Какво ли щеше да е? Щяхме ли с Валери да се срещнем?

Прибирам си бележника – днес почти нищо не написах – и се изправям. Напрягам се, защото вълн ме чака кучи студ, а в офиса денят отново ще се проточи поне до десет вечерта.

Поредна седмица, но и това ще свърши.

– Как започна всичко?

Той мълчи. И аз мълча. Минават няколко секунди. Може би минути.

– Не знам – отвърщам, като свивам рамене.

– Някакви индикации, че нещо не е наред?

– Не. Никакви.

– И все пак? Като се връщате назад, кое бихте посочили като начало...

– Не бих посочила нищо – прекъсвам я. – Всичко изглеждаше наред.

Четвъртък, 5 януари

В кафенето до градината към шест няма почти никой. Валери носи капучино за мен и кафе за него. Връща се за сока ми от портокал. Изчаквам го да седне.

– Последната ни вечер тук... – и бързам да добавя: – Поне до конференцията.

– Сериозно? Одобриха ви бюджета?

– Проекта – казвам. – За парите ще се пазарят.

– И за твоите пари ли?

– Не. Цената ми е твърда, на проект. Най-много да добавят още нещо. Ще го напиша, ще ги таксуваме за производството на клип, но няма да получа повече.

– Е, и това са си добри пари – отвърща той.

Усмиввам се, добри пари са. А за нашето семейство в момента са направо състояние. Протягам се и го докосвам по ръката. Той обръща глан и хваща моята.

– Струват си – казвам. Той кима срещу мен. – Някой ден, когато всичко свърши, ще им се порадваме добре.

– Скоро ще свърши.

– А може би е по-добре да не е скоро – питам с усмивка. – Докато и заплатата върви...

Той отмества поглед и надига чашата с кафе. Минава минута, в която, гледайки го, се опитвам да запомня усещането да сме само двамата, преди да приберем гецата. От следващата седмица започвам здраво работа, той ще ги взема сам, а аз по-късно вечерта ще сменям две превозни средства, за да се прибера – в най-добрия случай преди девет.

– Ей, помниш ли Ева? – питам.

– От старата агенция?

– Вече си има фирма. Ще прави част от клиповете – казвам аз.

– Къде потъна толкова години и откъде се появи сега! А Сава?

– Той също ще работи върху клипове, но други. Димитрис се страхува да му остави всичко, ако иска да се справи в безумния ни срок.

– А тя дали ще се справи? – пита той.

– Димитрис много вярва в нея. Една кръвна група са си двамата.

– Перфекционисти – казва. – Като теб.

Поемам гръх да се възпротивя, но се отказвам. За толкова години трябваше да съм свикнала с това.

– Не се ли е опитвала някога да ви опровергае, че е...
кариеристка?

– Може и да е, но съм забравил – казва той.

– Е, браво! – казвам.

– Допускали ли сте, че може нещо друго да е било по-съществено за нея? Не работата.

– И да е било, прикривала го е добре.

Скръствам ръце. Тя ме поглежда, усмихва се, а после връща поглед върху него:

– Смятате, че е опитвала да ви заблуди за нещо. За какво?

– Ами, че работата ѝ е била приоритет.

Четвъртък, 26 януари

Връщам се на пръсти в стаята. През прозореца вли-
за синкава светлина.

– Колко е часът? – пита Валери.

– Още петнайсет минути – казвам. – Спи.

– Ела до мен.

– Да, да!

– Ела бе – вика шепнешком. – Или ще дойда аз.

Заобикалям леглото и се мушвам под завивката до него. Ръцете му са сякаш хиляди. Презръщат ме отвся-
къде.

– Петнайсет минути ще ни стигнат – казва.

– Като ти кажа новината, ще ти мине. Вън има поне
педя сняг!

– Е, не! – почти извиква. – Половин час ще рина сняг
в студа!

– Да, да, а аз ще си лакирам ноктите, докато децата
сами се измият и облекат...

– И като спомена деца... – той се обръща към сре-
дата на леглото. – Тази тук кога се появи и откога се
прави на звезда?

Надигам се и поглеждам зад гърба му – малката ни гъщеря е заела почти две трети от леглото. Спи по гръб, разперила ръце и крака – същинска петолъчка.

– Дойде към три. Само я завих и ѝ обърнах гръб.

– Ммм... – той заравя нос в шията ми. – Миришеш ми на секс.

– Ако после ще ми мърмориш за снега, по-добре да ставаме! Днес трябва да съм рано в офиса.

– Виж ти! И Димитрис ще пристигне преди десет, за да го оцени?

– Ще представяме проекта на човека от агенцията от Гърция. Най-вероятно ще се върна късно вечерта.

– Еха, гърците си правят парти върху българска земя. Той хубав ли е?

– Павлос ли? – Извъртам се към него, за да го презърна. – Много. Но едва ли може да целува по-добре от теб.

– Как точно ви изглеждаха нещата? – въпрос към него. Той вдига рамене. – Ревнувахте ли?

– В началото – отвръща той.

– В какви случаи?

Вдигам ръка за думата. Не мога да си намеря място. Понеже той не отговаря на запитването, идва моят ред.

– Защо „в началото“? – питам аз. – Давала ли съм ти повод?

Той пак вдига рамене. Аз правя знак, че съм безпомощна.

– Ани, какво ви разтревожи във въпроса?

– Но защо говорите за мен? – питам.

– Говорим за Валери – казва тя. После пак го поглежда. – Усетихте ли някаква опасност, когато този мъж се появи?

– Не забелязах нищо – казва тихо той.

Валентина Музййска
ТРЕТИ ШАНС

Отговорен редактор Петя К. Димитрова
Редактор Илияна Бенова – Бени
Дизайн на корица Биляна Славкова
Коректор Цвета Нинкова
Предпечат Биляна Славкова

Българска. Първо издание.

Формат 60x90/16

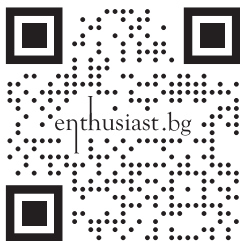
Печатни коли 21

ISBN 978-619-164-386-8

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД
София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

„Докато съм събирала разпръснати частици от душата си,
всичко се е повтаряло.“

Трийсет и седем годишната Ани има всичко: тя е щастливо омъжена, отдадена майка на две чудесни деца и търсен специалист с динамична професия. Затова когато със съпруга ѝ изпадат в ситуация на продължителна финансова криза, тя не се съмнява нито за миг, че нещата ще се подредят. Все пак животът я е дарил с най-важното: сплотено семейство, което може да се справи с всичко, стига да е цяло.

Любовта е едно от най-могъщите чувства на света. Като такава тя е също неудържима, неустойчива, непредвидима, способна да пропука и най-силното ядро. Докато вниманието на Ани е посветено на сложен и ангажиращ проект, семейството ѝ малко по малко се руши. Разпадът му я сварва неподготвена, невярваща, наранена. Защото една слабост ражда тайни, а тайните се крият зад лъжи.

Колко граници могат да бъдат прекрачени и колко грешки – да бъдат простени? Дълъг ли е пътят към доверието и даваме ли шанс на себе си, когато даваме пореден шанс другиму? Понякога съвсем малко ни е нужно, за да осъзнаем, че това, което мислим, че имаме, е и това, което ни пречи да продължим напред и да постигнем най-добрата версия на себе си.

